

Nr 10.

Första kammarens allmänna beredningsutskotts utlåtande över motion angående åtgärder för zigenarnas inpassande i samhällslivet.

I en inom första kammaren väckt motion, nr 196, har herrar *Lindblom* och *Sundelin* föreslagit, att riksdagen ger Kungl. Maj:t i uppdrag att — i syfte att i tid möta den fara för zigenarnas förslumning, som hotar — snarast låta utreda frågan, vilka åtgärder som bör vidtagas för att zigenarna i vårt land skall kunna inpassas i ett normalt samhällsliv.

I motionen påtalas som ett allvarligt missförhållande, att drygt 80 procent av zigenarna i riket — vilkas antal beräknas uppgå till ca 700 — är analfabeter samt att endast en minoritet av barnen åtnjuter regelbunden skolundervisning. Motionärerna påpekar, att zigenarna, som av ålder livnärt sig på kopparförtening, tivoliverksamhet, musikutövning och spådom, på grund av förändrade förhållanden försatts i den situationen, att de har allt svårare att försörja sig, vilket lett till att de i allt större utsträckning nödgats anlita samhällshjälp. Till följd av försörjningssvårigheter har zigenarna under de senare åren i allt större utsträckning sökt sig till storstäderna, där emellertid den rådande bostadsbristen tvingar dem att alltjämt bo kvar i tält eller bostadsvagnar eller att hålla till godo med den sämsta möjliga bostad i sämsta möjliga distrikt. Risken för en hastig förslumning har därigenom blivit allt större. Motionärerna erinrar vidare om att några väsentliga åtgärder för zigenarnas inlemmande i samhället icke vidtagits från det allmännas sida samt understryker vikten av att sådana åtgärder överväges och framlägges med det snaraste. Vid skisserandet av de hjälpformer, som kan ifrågakomma, tar motionärerna i främsta rummet sikte på barnen och ungdomarna.

Motionärerna erinrar om att ambulerande undervisningsverksamhet sedan åtta år bedrivits bland zigenarna men ifrågasätter om icke den vanliga folkskolan är att föredraga, enär barnen genom samvaron med de svenska kamraterna skulle få en starkare inriktning mot det svenska samhället.

Utskottet har tagit del av yttranden från arbetsmarknadsstyrelsen, skolöverstyrelsen och socialstyrelsen samt från Stiftelsen Svensk zigenarmission över inom andra kammaren i ämnet väckta motioner. Utskottet har även tagit del av uppgifter om zigenarnas levnadsförhållanden i Danmark, Finland och Norge.

Arbetsmarknadsstyrelsen anför:

För att zigenare skall kunna få en med andra svenska medborgare jämbördig ställning och kunna inpassas i ett normalt samhällsliv torde vara nödvändigt att de beredes möjlighet till mera ordnade sysselsättningsförhållanden än vad som nu i regel är fallet. Men härför erfordras en genomgripande förändring av deras levnadsförhållanden i allmänhet. En utredning bör därför omfatta zigenarnas arbets- och levnadsförhållanden i deras helhet. Styrelsen finner för sin del skäl föreligga för att en dylik utredning kommer till stånd.

Skolöverstyrelsen anför:

Några särbestämmelser om zigenarbarnens skolplikt finns ej. Principiellt gäller för dem, i den mån de är kyrkoskrivna, samma föreskrifter som för andra barn. Någon diskriminering i fråga om de allmänna föreskrifterna föreligger således icke på detta område, utan det synes vara tillämpningen av bestämmelserna på zigenarna som här, liksom på flera andra samhällsliga områden, stött på svårigheter. Man synes härvid ha blivit i alltför hög grad beroende av ordningsmaktens bistånd. Det kan befaras, att även inrättande av internat för zigenarbarn skall stöta på samma praktiska svårigheter. Tidigare förslag härom har ej lett till någon åtgärd.

Den ambulerande verksamheten bör betraktas som en eftergift inför de rådande faktiska förhållandena. Den har avsett att ge en krets av zigenare tillfälle att få kontakt med undervisningen. Att några större resultat på denna väg skulle vinnas har ej påräknats. Men som förberedelse till ett mera allsidigt inlemmande i samhället av denna folkgrupp har verksamheten haft sin betydelse. En förutsättning för ordnad skolverksamhet torde framför allt vara, att bosättningsfrågan kan ordnas. Göres framsteg på detta område, löser man även frågan om undervisningen. En kurator skulle i detta avseende vara till gagn. Med hänsyn till de svårigheter för zigenarnas anpassning för ett normalt samhällsliv, som föreligger bl. a. i här berörda avseende, anser sig styrelsen för sin del kunna tillstyrka den begärda utredningen.

Socialstyrelsen anför i huvudsak:

Enligt en under år 1922 verkställd inventering uppgick antalet zigenare vid denna tidpunkt till ca 250. Enligt en ny inventering, som styrelsen på uppdrag av Kungl. Maj:t verkställde den 31 maj 1943, erhöles uppgifter från 453 zigenare, vilkas totala antal beräknades till omkring 500. De redovisade fördelade sig i fråga om ålder på 275 vuxna och 178 barn under 15 år. Endast 23 var bofasta, de övriga 430 var kringströvande. De flesta av de bofasta var barn, vilka placerats å anstalt eller i fosterhem. Styrelsen finner det icke uteslutet att antalet zigenare numera kan uppgå till omkring 700.

Inventeringen bestyrkte den gängse uppfattningen att zigenarna endast i

undantagsfall deltar i vanligt yrkesarbete och i flertalet fall försörjer sig med allehanda tillfälliga sysselsättningar vid sidan av tivoliarbete eller musikutövning. Det är emellertid sannolikt, att den förändrade situationen på arbetsmarknaden sedan år 1943 också skapat ändrade förhållanden i fråga om zigenarnas sysselsättning.

Inventeringen visade också, att ett stort antal barn i skolpliktig ålder icke kunde läsa och skriva. Siffrorna utvisade, att endast ca 15 procent kunde läsa och 12 procent kunde skriva. Styrelsen har vid flera tillfällen fått sin uppmärksamhet riktad på de sociala missförhållandena hos zigenarfamiljer på olika håll i landet. Genom kontakt med Stiftelsen Svensk zigenarmission, besök i zigenarläger i Stockholm och andra orter och genom samarbete med polismyndigheterna på en del orter, där zigenare varit på besök kortare eller längre tider, anser sig styrelsen ha fått en viss kännedom om de problem som behandlas i motionerna. Såsom belysande för läget hänvisar styrelsen till innehållet i en till styrelsen i mars 1950 från poliskammaren i Stockholm överlämnad rapport rörande vissa i Stockholm (Enskede och Brännkyrka församlingar) vistande zigenarsällskap och en del bofasta zigenare. Denna rapport, som överlämnats till Stockholms stads barnavårdsnämnd, har givit anledning till ingående undersökningar av såväl där utsedd assistent som av socialläkaren doktor J. Takman. Enligt vad styrelsen inhämtat har under hand åtgärder vidtagits för att förbättra förhållandena i dessa läger.

Frågan om anordnande av internatskolor för zigenarbarn har varit föremål för övervägande inom 1940 års skolutredning. Styrelsen har i sitt yttrande över förslaget den 20 maj 1947 avvisat tanken på särskilda internatskolor och anför bl. a.:

»Zigenarnas skolfråga synes icke böra bedömas såsom en isolerad fråga utan bör lämpligen lösas i samband med frågan om andra åtgärder för inpassande av de svenska nomadiserande zigenarna i samhällslivet. Socialstyrelsen anser därför att spørsmålet om ett mera definitivt ordnande av zigenarnas undervisningsfråga bör prövas samtidigt med att åtgärder vidtagas, som syfta till att göra zigenarna till bofasta och produktiva medlemmar i samhället. Socialstyrelsen finner en utredning av nämnda problem erforderlig. Socialstyrelsen ansluter sig till skolöverstyrelsens uppfattning att zigenarnas skolfråga bör lösas samtidigt med att en social reform av zigenarnas bostadsförhållanden genomföres och att skolundervisningen bör anpassas efter hemmens förhållanden.»

Styrelsen erinrar om att samma uppfattning framfördes vid överläggning i februari 1951 mellan överstyrelsen, socialstyrelsen och representanter för zigenarmissionen. Angelägenheten av en ingående utredning av hela zigenarfrågan underströks vid detta sammanträde.

Styrelsen säger sig icke kunna närmare bedöma det pedagogiska resultatet av den ambuleringsskolverksamhet, som zigenarmissionen bedrivit

med statsmedel periodvis sedan 1946. Man har emellertid genom denna skolverksamhet fått insyn i zigenarnas levnadsförhållanden och personliga problem, som kan vara ägnad att belysa zigenarfrågan. Styrelsen hänvisar till en del rapporter, som avgivits av tjänstgörande lärare vid skolverksamheten åren 1951 och 1952, och framhåller, att erfarenheterna från denna verksamhet gett vid handen, att en allt större motvilja finns mot att bereda zigenarna boplatser på områden, där de verkligen kan livnära sig med sin vanliga tivolirörelse.

Styrelsen framhåller vidare, att den av Stockholms stads barnavårdsnämnd verkställda undersökningen av zigenare inom stadens område visar, att de zigenare, som skaffar sig bostad, så småningom har möjligheter att utan alltför stora svårigheter anpassa sig i samhället. Ett ordnande av zigenarnas bostadsfråga synes därför vara det första problem som måste lösas. Då zigenarna saknar fastare anknytning till viss kommun, kan i regel icke förväntas, att kommunerna utan särskilda åtgärder från statens sida skall visa förståelse för zigenarnas bostadsproblem.

Det stora antalet barn, som finns bland zigenarna och som måste leva i de bristfälliga tältlägren, påkallar särskilt samhällets uppmärksamhet. I en del läger är livsföringen bland de vuxna och barnen sådan, att ingripande från barnavårdsnämnd kan komma i fråga. Sådana ingripanden torde endast i undantagsfall ha förekommit. Den starka sammanhållningen inom zigenarfamiljerna och i de olika släkterna synes också tala för att barnen såvitt möjligt bör få stanna hos familjerna, men att dessa genom familjesociala och pedagogiska stödåtgärder bör beredas bättre möjligheter att sörja för omvårdnaden.

Om bostadsfrågan för zigenarna på ett eller annat sätt skulle kunna lösas, torde det icke möta några större svårigheter att mottaga de skolpliktiga barnen i de vanliga folkskolorna, enär hittills vunna erfarenheter av fast bosättning talar för att zigenarbarnen ganska lätt kan anpassas i den vanliga undervisningen. Det skulle troligen icke heller möta oöverstigliga hinder att, sedan en fastare bosättning ordnats för en familj, genom arbetsförmedlingen och den särskilda arbetsvården placera de arbetsföra bland zigenarna i ett för dem lämpat arbete. En sådan anpassning i produktionen torde också i längden bli nödvändig, om man på allvar vill lösa zigenarnas problem. Enligt vad styrelsen erfarit har man såväl i Finland som i Norge, där antalet zigenare varit flera gånger större än i Sverige, genom åtgärder av olika slag i stort sett kunnat inpassa zigenarna i samhället.

Styrelsen understryker till sist, att det måste betecknas som ett mycket angeläget socialpolitiskt krav, att samhället vidtager effektiva åtgärder för att lösa zigenarfrågan. Dessa åtgärder bör, särskilt med hänsyn till det stora antalet minderåriga barn, vidtagas snarast. Genom de svårigheter, som mö-

ter zigenarfamiljerna att erhålla bostäder, blir de talrika barnen helt försummade i fråga om skolutbildning och hälsovård, och ungdomarna kan sedermera på grund av sin okunnighet icke heller på önskvärt sätt anpassas på arbetsmarknaden. För klarläggande av riktlinjerna för den socialpolitiska verksamheten bland zigenare anser styrelsen det därför alltjämt vara synnerligen angeläget, att en fullständig och förutsättningslös utredning kommer till stånd.

Stiftelsen Svensk zigenarmission, bildad under 1945, i syfte att på olika sätt bistå zigenarna, erinrar i sin skrift om att stiftelsen upptagit och fullföljt en sedan år 1943 på privat initiativ bedriven ambulering skolverksamhet bland zigenarna. Denna verksamhet har sommartid bedrivits i zigenarläger på 68 platser i landet. Enär de medel, som av staten ställts till stiftelsens förfogande, i allmänhet varit otillräckliga, har stiftelsen på annat sätt måst skaffa medel. Svårigheter har mött att erhålla förläggningsplatser. Stiftelsen har därför hos Kungl. Maj:t föreslagit, att man skulle upprätta internatskolor. En sådan lösning skulle emellertid bli kostnadskrävande och mötas med motstånd från zigenarnas sida. Stiftelsen ifrågasätter huruvida icke genom statens försorg en kolonisering eller ett arrangemang med fasta bostäder borde komma till stånd. Därigenom skulle även barnens skolfråga automatiskt lösas. Man borde försöksvis gå fram med en fast bosättning för ett fåtal familjer.

Stiftelsen erinrar om att denna hos Kungl. Maj:t vid flera tillfällen föreslagit, att en kuratorsverksamhet skulle upptagas bland zigenarna samt att detta ämne utgjorde en av huvudfrågorna vid det ovan omnämnda sammanträdet i februari 1951. Denna fråga bör snarligen lösas. Stiftelsen anser att man för närvarande bör kunna nöja sig med endast en kurator, som i så fall bör anförtros icke blott bostadsanskaffning och sociala uppgifter utan även andra ärenden av de mest skilda slag.

Utskottet. I likhet med motionärerna finner utskottet angeläget att åtgärder vidtages för zigenarnas inpassande i samhällslivet. Zigenarfolkstammen i Sverige synes vara i stark tillväxt, och då utvecklingen medför ökade svårigheter för zigenarna att försörja sig på för dem traditionsenligt sätt uppstår en fara för denna befolkningsgrupps förslumning. Zigenarnas ambulering tillvaro försvårar i hög grad deras samhällsanpassning, bl. a. kan icke en tillfredsställande skolundervisning för den uppväxande ungdomen genomföras. Det måste betecknas som synnerligen otillfredsställande att ren analfabetism i stor utsträckning förekommer bland en befolkningsgrupp inom landet, som i varje fall omfattar ca 700 personer.

Svårigheterna att få zigenarna inplacerade i näringslivet och en effektiv skolundervisning ordnad för deras barn bottnar framför allt i den kringflackande tillvaro, som zigenarna för. Ett villkor för deras bättre samhälls-

anpassning synes därför vara att de blir mera bofasta. I strävandena att främja bofastheten bör man dock, enligt utskottets mening, undvika tvångs-åtgärder.

Utskottet finner i likhet med remissinstanserna en utredning av det spörsmål som framlagts av motionärerna erforderlig.

Det skulle enligt utskottets mening vara önskvärt att zigenarna själva finge tillfälle att medverka i en sådan utredning.

Utskottet får hemställa,

att första kammaren i anledning av motion I: 196 för sin del måtte besluta, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om utredning av frågan vilka åtgärder som bör vidtagas för att zigenarna i vårt land skall kunna inpassas i ett normalt samhällsliv.

Stockholm den 14 april 1953.

På utskottets vägnar:

LARS ANDERSSON.

Närvarande: herrar Lars Andersson, Sandberg*, Birger Andersson, Weiland, John Wiktor Jonsson*, fru Wallentheim*, herrar Arrhén*, Axel Andersson, Jansson*, Karl Persson och Nerman.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herr *Birger Andersson*, som ansett att utskottets utlåtande och motivering bort ha följande lydelse:

Det råder knappast delade meningar om önskvärdheten av att vårt lands zigenarbefolkning kunde bringas övergå från den ambulerande tillvaro, som är utmärkande för denna folkgrupp, och uppnå en bättre samhällsanpassning. Utskottet finner emellertid icke tillräckliga motiv för motionärernas hemställan om att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t skulle hemställa om en utredning av hela zigenarproblemet i vårt land. Det synes utskottet att lämpliga åtgärder för främjande av en bättre samhällsanpassning av zigenarbefolkningen ändå skall kunna prövas utan att en särskild utredning tillsättes. Det viktigaste härvidlag måste vara att främja en ökad förståelse för bofasthet bland zigenarna. Det torde dock icke vara tillrådligt att för ernående av detta syfte framgå med tvångsmedel. Bara tillsättandet av en utredning skulle under ogynnsamma förhållanden kunna

äventyra syftet, ty all erfarenhet visar, att grupp- och familjesolidariteten är mycket stor bland zigenarna, som själva räknar sig som en fri och särpräglad folkgrupp.

Tidpunkten torde vara inne för en ny inventering av antalet zigenare i landet, men utskottet förmodar att socialstyrelsen utan riksdagens mellankomst kan vara beredd att utverka Kungl. Maj:ts uppdrag att få verkställa en sådan inventering. Därefter skulle ett närmare dryftande myndigheterna emellan av frågan om vilka åtgöranden som närmast bör komma i fråga för att förekomma en eventuellt hotande förslumning av vårt lands zigenarbefolkning falla sig mera naturligt.

Utskottet hemställer,

att motion I: 196 ej måtte till någon första kammarens åtgärd föranleda.